

פארן
על ספר
זיבן

פרק ז'

- פסוק א' – דבר נבואה שהתנבא חבקוק הנביא .
- פסוק ב' – ראה ברוח הקודש שעתיד נבוכדנצר למלוך על כל העולם ולעשות רעות לישראל, ולכן הוא מתאונן ואומר: מדוע אני צועק אליך ד' ואינך שומע צעקתי, אני זועק אליך על הגזל שגוזל נבוכדנצר את ישראל ואינך מושיע אותם.
- פסוק ג' – הרי ד' יתברך משגיח על כל מעשי בני אדם, ומשלם גמול על כל מעשה, א"כ מדוע אני רואה בעיני כיצד נבוכדנצר שהוא איש און כלומר עושה מעשים רעים, מעשים שאינם ישרים, והוא שודד וגוזל ואין אתה משלם לו גמול, ואותו אדם שעושה ריב ודינים נגד ישראל מתקיים.
- פסוק ד' – ומכיון שרואים שנבוכדנצר מצליח וד' לא עושה בו דין, נחלשת התורה בידי ישראל, ואומרים שלנצח לא יעשו בו משפט, שהרי רואים שהרשע נבוכדנצר מקיף ומסובב את ישראל הצדיקים, על כן אומרים שמשפט ד' עקום (מעוקל).
- פסוק ה' – על זה עונה ד' ואומר: תסתכלו בהצלחתו לעומת הצלחת הגוים ותראו שההצלחה שלו מתמיהה מאד, פעולה זאת תיעשה בימיכם, שאם היו מספרים לכם על כאלו הצלחות לא הייתם מאמינים, וכל זה מוכיח כי מאת ד' היה הדבר ולא במקרה .
- פסוק ו' – הנני מקים את הכשדים משפלותם, גוי אכזר ומר נפש, עושה מעשיו בפזיזות בלי ישוב הדעת, הולך למרחבי העולם לרשת מקומות שאינם שייכים לו.
- פסוק ז' – מאיים ומפחיד את הבריות, ממנו עצמו יוצאים משפטים על כל העמים, וכל התנשאותו מעצמו, בלי עזרה מאף אחד.
- פסוק ח' – סוסיו של נבוכדנצר יהיו קלים לרוץ יותר מנמרים שהם קלי המירוץ מאד, הכשדים יחדדו את שיניהם לטרוף טרף במהירות יתר מזאבים שכל היום לא אכלו ובערב מחמת רעבונם ממהרים לטרוף, יתרבו רוכבי סוסיו (פרשיו), אע"פ שיגיעו ממקום רחוק לא יהיו עייפים אלא יעופו במהירות כמו הנשר שהוא עף גבוה מאד, וכשרואה ממרחק דבר מאכל עף במהירות לאכול .
- פסוק ט' – כל המטרה של העם הזה היא לחמוס ולשלול שלל, ולא בשביל להשאר בערים הכבושות ולשלוט במלכותם שם, שאיפתם ורצונם חזקה כל כך כמו רוח מזרחית עזה, העם הזה אוסף שבויים רבים כחול הים .
- פסוק י' – נבוכדנצר מתלוצץ ומלעיג למלכים, והשרים הם לו למשחק ע"י שמחרפם, כאשר הוא רואה מבצר צוחק ואומר שיוכל לכבשו בקלות, ואכן כך הדבר, ע"י ריבוי חייליו אוסף הרבה עפר ובונה תל כנגד העיר, ובקלות הוא פורץ לתוך העיר ולוכד אותה.
- פסוק י"א – בראותו כמה גדולה הצלחתו חולפת בו רוח של גאווה, והיא מעבירה אותו על דעתו, והוא חוטא במה שמייחס את כוחו ואת הצלחתו לאליל שלו.
- פסוק י"ב – אומר הנביא: הרי אני יודע שאתה אלקי הקדוש מימי עולם, ואינך רוצה שנמות ונכלה ע"י הכשדים, וכל המטרה שהבאת אותו הוא בשביל לעשות בנו משפט, אתה שהנך החוזק של כל העולמות עשית אותו כמו יסוד חזק בשביל לייסר אותנו, ועל כך שמגיע לנו עונש אין אני מתלונן .

פסוק י"ג – אך תלונתי היא, הרי אתה יש לך עינים טהורות שאינך יכול לראות רע, ואינך יכול לראות דברים בלתי ישרים, א"כ מדוע אתה רואה את הכשדים הבוגדים כשהם מריעים לישראל, ומדוע הנך שותק כשנבוכדנצר הרשע בולע את עם ישראל שהוא יותר צדיק מנבוכדנצר.

פסוק י"ד – מדוע עשית שכל בני האדם יהיו כמו הפקר לפני נבוכדנצר כמו דגי הים שהם מופקרים לכל מי שרוצה לצוד אותם, וכמו רמש (בריות נמוכים) שאין לו מושל, ולכן מי שרוצה יכול להרוג אותם.

פסוק ט"ו – את כל העולם הכניס נבוכדנצר לחכה שלו, (הוא כלי שצדים בו דגים גדולים), אסף אותם לתוך רשתו, ומכיון שמצליח במעשיו שמח.

פסוק ט"ז – הוא מייחס את הצלחתו לרשת שלו ולכן הוא זובח ומקטיר לו, כי הוא חושב שבגלל הרשת שלו חלקו שמן ומאכלו שמן.

פסוק י"ז – כיון שהוא מייחס את הצלחתו לכוחות עצמו, מדוע אתה נותן לו אפשרות להמשיך לצוד אנשים ולרוקן אותם לתוך רשתו, וממשיך באופן קבע להרוג עמים ואינו מרחם על אף אחד.